

PIŠE: Staša Tome

LEONORA SE ODPRAVI NA PRVO POTOVANJE

Ferdo je opazil, da je Leonora zadnje čase vedno bolj tiha. Menda se ji nisem kaj zameril, je pomislil. Ampak to misel je hitro opustil, saj je bila Leonora do njega še vedno zelo prijazna. Le vedno manj je govorila in zdela se mu je vedno bolj zamišljena. Pa tudi zasmejala se ni že nekaj dni. Ferdo jo je skušal razvedriti z zgodbicami o svojih prijateljih, ampak Leonora ni pokazala dosti zanimanja za vragolije mladih galebov. Vedla se je, kot da bi bila zelo utrujena.

»Leonora, a se greva igrat črkarijo?« je predlagal.

»Črkarijo? Kaj pa je to?«

»Eden predlaga črko, potem pa tekmujeva, kdo pove več besed, ki se začnejo na to črko. Še težje pa je, če skušava najti čim več besed, ki se končajo na to črko,« je navdušeno razlagal Ferdo. To igro se je najraje igral z dedom Julčetom, čeprav ni nikoli zmagal. Deda Julče je vedno povedal kakšno besedo, za katero Ferdo še nikoli ni slišal.

Ampak, ker je bil odprte glave, si jo je zapomnil in se ob prvi priložnosti z njo pobahal pred prijatelji. Sčasoma si je tako pridobil velik ugled. Prijatelji so ga cenili celo bolj kot Velikega Luko, ki je bil najmočnejši in se je rad pretepal.

Leonora nad predlogom ni bila preveč navdušena. »Ne ljubi se mi,« je rekla.

»Pa se pojdiva skrivat,« je bleknil Ferdo in še preden je zaprl kljun, mu je bilo jasno, da je predlagal neumnost. Njuna svetova sta bila preveč različna, da bi bilo to mogoče. Leonora bi se le potopila in Ferdo je ne bi mogel nikoli več najti...

Leonora je molčala.

»Pa mi povej vsaj kakšno zgodbo o širnem svetu. Vem, da si veliko potovala,« jo je poprosil.

Leonora se je nekoliko zdramila. Rada je obujala spomine na čase, ko je z mamo brezskrbno potovala po širnih morskih prostranstvih.

»Povej mi, kako je bilo, ko sta šli z mamo na prvo potovanje,« jo je skušal spodbuditi Ferdo. »Saj si zadnjič omenila, da sta šli vse do oceana. In da sta na poti srečali tvojega daljnega bratranca Tineta in njegovega prijatelja Erazma, pa Modrega velikana in starega Dika...«

Ob Erazmovem imenu se je Leonora zdrznila in oči so ji zažarele.

»Erazma, ja...,« je rekla zamišljeno s posebnim zanosom.

»Ampak takrat sem bila že prava gospodična. Z mamo pa sva se na prvo potovanje s trebuhom za kruhom odpravili že veliko prej.«

»Kakšnim kruhom? A kiti jeste kruh? Če bi to vedel, bi ti s smetišča prinesel celo štruco,« se je razživel Ferdo in že razmišljal, kje je zadnjič videl ostanke kruha. Sumil je namreč, da je Leonora slabovoljna zaradi lakote.

Leonoro je Ferdova naivnost zabavala, hkrati pa mu je bila zelo hvaležna, ker bi ji tako rad pomagal.

»To pomeni, da sva šli v svet iskat hrano,« je potrpežljivo pojasnila.

Potem se je zdramila iz otopelosti in začela pripovedovati:

»Bilo je v času, ko sem še sesala mleko pri mami. Meni ni bilo hudega, saj je mama pred mojim rojstvom veliko jedla, zato je imela dovolj mleka zame. Ampak v toplem morju, kjer sva takrat živeli, zanjo ni bilo dovolj hrane. Njena podkožna maščoba, ki je za kite glavna zaščita pred mrazom, je hitro kopnela. Potem je slišala pripovedovati neko znanko o krajih, kjer je hrane na pretek. Tam je pozimi ves čas noč, poleti pa ponoči in podnevi sije sonce. Takrat se življenje razbohoti. Ker je veliko svetlobe, se močno razmnožijo različne drobne alge, ki so hrana majhnim rakcem. In čeprav vsak med njimi meri le nekaj centimetrov, se razmnožijo v tolikšnih množinah, da je videti, kot bi po morju plavali ogromni rdeči oblaki. In ti rakci, ljudje jih imenujejo kril, so hrana za številne druge živali.«

Ferdu, ki glede hrane ni bil prav izbirčen, so se pocedile sline.

»A misliš, da bi kaj ostalo tudi zame?« je upajoče vprašal.

Leonora se je nasmehnila in ga karajoče pogledala.

»Ti požrešnež! Na pojedino tja res pride veliko ptic, kot so kormorani, mormoni, viharniki in mnogi drugi. Nekatero jedo kar rakce, druge si privoščijo ribe, ki jih je zaradi obilice hrane ogromno.«

Malo je pomislila in dodala: »Ampak galebov pa nisem videla. Vsekakor pa na pojedino pridejo tudi druge morske živali, kot so tjulnji, mroži in seveda kiti.«

Ferdo je vse bolj razmišlja o tem, da bi se tudi samo odpravil v to obljubljeni deželo. Leonora je to opazila in dodala: »Ampak ti kraji so zelo, zelo daleč, čisto tam blizu Zemljinega severnega tečaja. Noben tukajšnji galeb ne more leteti tako daleč.«

Ferdo je bil malo razočaran, ampak ne za dolgo. Saj mu tudi tukaj ni bilo hudega.

Leonora je nadaljevala: »Mama je najprej dolgo oklevala, vendar tisto leto v našem morju res ni bilo veliko hrane. Ko se je začelo bližati poletje in se je morje začelo ogrevati, se je odločila, da poskusiva srečo. Kiti iz našega morja se običajno ne selimo v oceane, vendar se je mama v sili odločila, da poskusiva srečo.

Najprej sva morali skozi ožino med dvema celinama. To je bilo izjemno nevarno, saj je tam gost ladijski promet.«

»A to je bilo takrat, ko je tvojo mamo poškodoval ladijski vijak?« se je Ferdo spomnil strašne nesreče, o kateri mu je pripovedovala Leonora.

»Ne, tisto se je zgodilo že prej, ko sem bila še čisto majhna. Tokrat sem že poznala nevarnost, zato me je bilo še veliko bolj strah. Ampak mama se je odločila, da bova tvegali in sva šli. Imeli sva srečo in kmalu sva se znašli v širnem oceanu. Bila sem povsem izgubljena. Ni mi bilo jasno, kako bo mamo vedela, kam morava. Mama je rekla, da morava na sever, ker je pot do severnih polarnih voda za naju krajša, kot če bi se odpravili proti jugu. Tudi tam je podobna obljubljeni dežela, le da gosti nekatere druge živali. Mama je

občasno pomolila glavo iz vode in si ogledovala okolico, pod vodo je klicala druge pripadnike naše vrste in se z njimi pogovarjala, čeprav so bili več kilometrov oddaljeni med seboj. Tako je vedela kam morava, pri tem pa ji je pomagal nek notranji čut, ki ji je narekoval pravo smer. Po poti sva srečevali mnoge najine sorodnike, ki jih je, tako kot naju, vabila pogrnjena miza.«

»Kakšna miza spet?« je naivno vprašal Ferdo, ki je medtem že pozabil, da Leonora zelo rada uporablja človeške prispodobe in pregovore.

»To se samo tako reče, če je hrane v izobilju,« mu je potrpežljivo pojasnila. Po svoje jo je zabavalo, kadar je Ferda malo zmedla.

»Lahko bi rekla tudi, da sva se odpravili v deželo, kjer se cedita med in mleko,« si ni mogla pomagati, da ga ne bi še malo podražila.

»Pha, pa tele človeške prispodobe, kdo bi jih razumel!« je nekoliko užaljeno prhnil Ferdo in da bi spremenil temo hitro vprašal: »A sta srečali tudi Modrega velikana?«

»Morda, ampak takrat ga še nisem osebno poznala. Tine in Erazem sta mi ga predstavila šele kasneje. Ko sva se z mamó prvič odpravili na potovanje, ni bilo časa za družabno življenje. Sicer pa so sinji kiti bolj samotarski, pa tudi mudilo se nama je, saj je bila pot res dolga, do zime pa sva se nameravali vrniti.«

»In so se vajina pričakovanj uresničila, ko sta prispeli na cilj?«

»Več kot to! Višje kot sva prodirali proti severu, hladnejša je postajala voda, toda poletno sonce jo je hitro ogrevalo. Hrane je bilo

vse več in več, vsakokrat, ko je mama zajela vodo in jo precedila, je na voseh ostalo več hrane. Tudi sama nisem več le sesala mleka pri mami in sem se z užitkom lotila rakcev. Tako sva se basali vse poletje. Mama je postajala vse obilnejša in tudi jaz sem zrasla in se zredila. Kadar nisem jedla, sem spoznavala zanimivo družčino, ki se je zbrala tam gori. Tu so bili poleg sinjih kitov tudi kiti grbavci, pa kiti glavači, ki so v glavnem lovili ribe in lignje. Tudi teh je bilo obilo.

»In zakaj sta se potem vrnili?« je zanimalo Ferda.

»Ko se je bližala zima, je postajal dan vse krajši, morje se je začelo ohlajati. Hrane je bilo vse manj in čas je bil, da se z mamo vrneva v toplejše vode. Pot je bila dolga, vendar sva jo z lahkoto premagali, saj sva bili polni energije.«

»Sta potem vsako leto odhajali na sever?« je zanimalo Ferda.

»Ne, pot skozi ožino med celinama je postala prenevarna, saj je bilo iz leta v leto več ladij. Le takrat, ko sva šli na obisk k sorodnikom in sem spoznala Erazma, sva še tvegali, vendar sva se nekajkrat komajda izognili nesreči.«

»Tole je bila pa zanimiva prigoda!« je pokomentiral Ferdo. »Tako daleč si že bila, jaz pa nisem letel dalje, kot do prvega otoka.«

»Pa saj ti sploh ni treba daleč, ko pa imaš tukaj vsega več kot dovolj,« je rekla Leonora in ob tem pomislila, kašno srečo ima Ferdo, ker skorajda ne pozna lakote. Čutila je, da je vedno slabotnejša. Postajalo ji je jasno, da v tem malem in plitvem zalivu zanjo ni

prihodnosti. Le kaj naj naredi? S težkim srcem bi zapustila Ferda, a nekaj bo morala storiti. Če ne....

Odgnala je temne misli in se odločila, da bo o vsem razmislila ponoči, ko bo Ferdo trdno spal. Ni želela, da ga skrbi zanjo.

»Kako že gre potem tista igra?« ga je vprašala.

Ferdo je bil navdušen, da si je premislila in je takoj začel pojasnjevati:

»No izbereš si črko, na primer F. Potem jaz prvi povem besedo na F – Ferdo, zdaj si ti na vrsti....«

»Figa,« mu je v besedo vskočila Leonora.

»No, vidiš, že znaš! Frizer.«

»Frnikola.«

»Francoz.«

»Flavta.«

»Filharmonija.«

»Ja od kod pa tebi takšne učene besede?« se je začudila Leonora.
»Saj si pravi filozof«.

»Si mogoče kdaj dvomila o meni?« je bil nekoliko važen Ferdo.
»Ampak tale s filozofom je bila pa huda! Si opazila, da ima F spredaj in zadaj....«

Nenavadna prijatelja sta se zamotila z igro in pozabila na skrbi. Na morje je počasi legal mrak. Bližala se je noč. Medtem, ko bodo vsi mirno spali, bo neka mlada kitovka v plitvem zalivu obupano iskala izhod iz svojega brezupnega položaja.